INAUGURAR L'ESO

Joan Canela Gràcia

Vaig entrar a l'Institut l'any 1996 i en vaig sortir el 2002. Recordo que mentre creuava la porta per darrera vegada vaig tenir la sensació que aquells 6 anys (6, es diu ràpid!) havien passat com una exhalació. Des de llavors, el pas del temps no ha fet res més que augmentar exponencialment i 11 anys després em trobo encarant la recta final d'un doctorat en arqueologia. Entremig, 5 anys de llicenciatura en Història i 2 de màster en Arqueologia Clàssica.

Com més s'allunya en l'horitzó, més diluïts queden els rècords de la meva estada entre les parets del vell quarter. Hi vaig passar moments bons i dolents, però la memòria és generosa i sol recordar els primers i difuminar els segons.

Aquells que vam entrar el 1996 en certa manera vam fer història, ja que érem la primera promoció a inaugurar l'ESO. Des de llavors s'han fet canvis continuats en l'ensenyament secundari, que l'únic que han fet palès és el fracàs d'aquest sistema educatiu. En aquesta etapa de la meva vida vaig poder desenvolupar la meva afició per l'escriptura, participant en els concursos literaris que es convocaven cada any. Malauradament fa anys que vaig deixar aquesta faceta aparcada, però tinc l'esperança que algun dia la pugui tornar a treure del calaix.

Recordo haver gaudit molt de les classes que vaig tenir d'història, història de l'art i literatura catalana durant el Batxillerat. També vaig tenir el luxe de fer les classes de llatí i grec en petit comitè, gairebé com si tinguéssim a la nostra disposició un professor particular. Desafortunadament les retallades en el sector de l'ensenyament acabaran provocant que aquest sigui un fet anecdòtic del passat, mentre progressivament es van massificant les aules.

Si haig de remarcar un moment decisiu del meu pas pel Narcís Oller va ser la realització del treball de recerca. Quan vaig començar el Batxillerat dubtava entre dues carreres universitàries: periodisme i història. Aquest dubte va prendre forma de treball de recerca i la meva proposta va ser fer la història d'un setmanari vallenc

que va deixar d'editar-se fa uns anys. L'experiència va ser molt interessant i em va permetre endinsar-me en el món de la investigació, tot i que fos d'una manera bastant primària. Un cop el vaig acabar i tot sospesant els pros i els contres, vaig optar finalment per la història (la fascinació que m'havia causat Indiana Jones quan era nen també hi va tenir a veure). En aquell moment no n'era conscient, però el treball de recerca seria la primera d'unes quantes recerques. Anys més tard duria a terme el treball de màster que es va convertir en el punt de partida de la meva tesi doctoral. Finalitzat el treball de màster, i sense temps ni pràcticament per respirar, vaig tenir l'oportunitat de poder realitzar una investigació sobre la història del meu poble, Puigpelat, que va donar lloc a un llibre.

I 1 anys més tard el futur es veu difícil i cada cop més fosc, però no m'he lamentat mai de la decisió que vaig prendre finalment.

Primeres classes al nou edifici: aula d'informàtica amb el professor Pere Herrero. (Arxiu del centre)